

[Helge Madsen.]

tidligere nævnt min betænkelighed ved at se en lov om dødsstraf i hænderne på en besættelsesmagt, eller dog således at en besættelsesmagt kan tvinge danske myndigheder til at anvende den. Jeg vil også nævne Genferkonventionen af 1949, som forhindrer anvendelsen af dødsstraf af en besættelsesmagt, når denne straf ikke findes i det besatte lands love. Denne konvention vil være et værn, måske et svagt; men vi bør ikke vedtage en lov, som giver en fremmed magt blot et skin af ret til at straffe med den uoprettelige dødsstraf. Jeg har andre, rent personlige bevæggrunde til at gå imod. For mit vedkommende føler jeg ikke at have ret til at tage et andet menneskes liv og må derfor stemme imod lovforslaget.

Hensynet til de dømte bør også vurderes. Man vil måske mene, at de ikke er bedre værd, men de får i hvert fald ingen mulighed for forbedring, og efter oplysninger, som jeg har fået af nogle, der har haft med de dømte at gøre, er i hvert fald nogle af dem mennesker, som kunne have været reddet tilbage til samfundet. Vigtigere end hensynet til de dømte er dog hensynet til den indvirkning på mentaliteten, som indførelse af dødsstraffen vil få.

Der næst vil jeg pege på et forhold, som for mig at se gør det betænkeligt for folketingsretten at vedtage lovforslaget. Jeg mener, det bør overvejes, om ikke den lidt ualmindelige form, hvorunder lovforslaget behandles, er betænkelig, netop ved en så alvorlig lov, som der her er tale om. Det skulle dog ikke gerne kunne siges senere, at dens vedtagelse var sket på en tvivlsom måde. Den har jo formelt aldrig været til første behandling her i salen. Jeg vil spørge, om der i denne sal kan blive tilslutning til at udskyde dette lovforslags videre behandling til efter et valg, ved hvilket befolkningen ved en direkte folkeafstemning om spørgsmålet har fået sagen forelagt. Spørgsmålet synes mig velegnet til en sådan direkte appel. Her er ikke tale om politisk overbevisning, men om en rent instinktiv fornemmelse af, hvad der er ret, og hvad der er uret i det pågældende tilfælde. Jeg peger i denne forbindelse på den forholdsvis svage repræsentation, som kvinderne har her i salen.

Vi vil stemme for selve femtekolonne-loven, men jeg har stillet nogle spørgsmål, og deres besvarelse vil have betydning for nogle af min gruppes medlemmer ved den endelige afstemning. Jeg vil stemme imod lovforslaget om indførelse af dødsstraf i den borgerlige straffelov, men her vil vel alle grupper stå

delt. Jeg vil forbeholde mig ved tredje behandling at stille ændringsforslag om udskydelse af lovforslagets videre behandling.

Aksel Larsen: Dette lovforslag, som efter mange og lange overvejelser og under store betænkeligheder fra deres side, som agter at stemme for det, og på trods af advarslerne fra den juridiske sagkundskabs mest anerkendte autoriteter nu i noget modereret skikkelse er nået frem til anden behandling i folketinget, hævdes officielt at være nødvendiggjort af erfaringerne fra besættelsen 1940—45 og kun at have til hensigt at værne Danmarks nationale selvstændighed og værne det danske demokrati samt gøre det muligt fremtidig at undgå straffelove med tilbagevirkende kraft.

Lad os dog benytte i det mindste denne lejlighed til at tale rent ud, til åbent og ærligt at sige, at sådan er det ikke. Hvis det var tilfældet, ville man naturligvis meget snart efter 1945 have taget fat på denne lovgivning. Det gjorde man ikke. Ingen talte derom, før Marshallplan og Atlantpakt var kendsgerninger, og før parlamentet i Amerikas Forenede Stater havde vedtaget den berygtede kommunistlov, som ganske vist også er beregnet til — og i høj grad bruges til — at forfølge kommunister og kommunistpartiet i Amerika, men som træffende karakteriseredes i en leder i „New York Times“, hvor man skrev — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et enkelt citat nu og nogle senere; jeg skal indskrænke det mest muligt —, at kongressens arbejde i den samling, hvor kommunistloven blev vedtaget, havde vist „en nedslående tendens til at gå med på love, som — i antikommunismens navn — betyder en meget reel trusel mod tanke-, ytrings-, presse- og forsamlingsfrihed“.

Så kom der gang i overvejelserne i Danmark og andre vesteuropæiske lande, så tog man fat på at lave den grundlovsstridige såkaldte „beredskabslov“ i Norge, idet man erklærede, at man ikke kunne vente, til grundloven var lavet om. Så begyndte man overvejelser i samme retning i England, så lavede man forskellige undtagelseslove i Frankrig og andre lande, og i det af vore danske papdemokrater så lovpriste og af udenrigsministeren så elskede Vesttyskland vil man for at bane vejen for militarismen og revanchekrigen regulært og formelt forbyde det kommunistiske parti efter at have forbudt en række demokratiske organisationer, der arbejder for freden, mod militariseringen og for Tysklands enhed. I Norge er det klart udtalt, at det er til-